SÍLA HOLČIČÍHO PŘÁTELSTVÍ S DETEKTIVNÍ ZÁPLETKOU

OŠKLIVÉ HOLKY

LISA BJÄRBO, JOHANNA LINDBÄCK
& SARA OHLSSON

YOUNG-ADULT BESTSELLER

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

OŠKLIVÉ HOLKY

OŠKLIVÉ HOLKY

LISA BJÄRBO, JOHANNA LINDBÄCK
& SARA OHLSSON

Přeložila Helena Matocha

© Lisa Bjärbo, Johanna Lindbäck, Sara Ohlsson, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Helena Matocha, 2026
Illustration © Stina Wirsén, 2020

ISBN 978-80-271-5954-3

1
TILDE

Až do chvíle, kdy Linnea vytáhne telefon, je úplně obyčejný den. Tilde, Linnea a zbytek 8. B sedí před učebnou matematiky. Je zhruba čtvrt na dvě, za chviličku začne hodina. Píšou písemku. Někteří kvůli ní vyšilují. Tilde je jako vždycky v klidu. Učila se a tuhle látku umí. Všechno je v pohodě, dokud jí Linnea nepošeptá: „Viděla jsi to?“ S vážným výrazem ukazuje mobil tak, aby na něj Tilde viděla.

„Ale slib mi, že to nebudeš řešit, jo? Je to jenom taková blbost,“ varuje ji ještě Linnea.

Nejdřív Tilde nechápe, co to má být. Její fotka ze školní ročenky?

„Tak třído, pozor! Tři, dva, jedna, hovínko!“ křikl fotograf, aby je rozesmál.

Tři, dva, jedna, hovínko? Vážně? Jako by jim byly tři roky. Nejtrapnější bylo, že ten trik skoro na všechny zabral. Na fotce se Tildini spolužáci usmívají nebo smějí. Uprostřed

toho veselí sedí ona a vypadá jako zombie, shovívavě řečeno. Jako zdrogovaná zombie, upřímně řečeno. Přivřené oči, otevřená pusa. Bohužel se právě ve chvíli, kdy fotograf mačkal spoušť, chystala mrknout, a *ještě k tomu* se divně ksichtila. A bohužel pak zrovna tuhle fotku vybrali do ročenky.

Je to ten typ fotky, kterou se vám chce okamžitě smazat, abyste ji už nikdy neviděli. Na což můžete zapomenout, pokud ji dají do ročenky. Minulý týden, kdy ročenku vydali, mohli zbytek vyučování rovnou zrušit. Všichni jenom listovali jako pominutí. Komentovali a porovnávali.

„To je smůla," řekla po chvíli Linnea o Tildině výrazu na třídní fotce. Mluvila jako máma, která se snaží být hodná a utěšovat, ale nenapadlo ji nic jiného než chabé: „Ach jo, to je smůla. Fuj, to teda vyšlo blbě."

Jo. To teda. Hodně blbě. Spíš naprosto katastrofálně. Nejhnusnější fotka v dějinách. A teď svítí na Linneině mobilu. Někdo ji přefotil, zazoomoval na Tildin obličej a hodil to na Instagram, na profil jménem… Tilde se musí kouknout pořádně, aby se ujistila, že čte správně. Ošklivé holky. Ten profil se jmenuje Ošklivé holky.

„Co to je?" Tohle ještě neviděla a nikdy o tom neslyšela. Ošklivé holky. Cože?

„Úplně stupidní účet," řekne Linnea.

„No ale čí? Kdo to je?"

„Je to anonymní. Ale určitě je to někdo, komu to přijde jako *děsná bžunda*." Linnea kolem slov *děsná bžunda* naznačí rukama uvozovky. „Nevím, kdo to je."

V tu chvíli kolem nich projdou dva kluci z paralelní osmičky. Podívají se na Tilde. Přímo na ni. Jeden se zlomyslně uchechtne, a když odcházejí, oba se rozchechtají. Ani to neskrývají. Chtějí, aby Tilde viděla, že na ni koukali, a aby slyšela ten opovržlivý smích. Ten pocit je jako facka. Facku sice nikdy nedostala, ale není třeba. Už ví, jaké to je. Pálí od toho celý obličej.

„Kolik lidí to vidělo?"

„Jenom pár," snaží se Linnea. „Rozhodně ne všichni. Hele, sorry, já jsem nechtěla…"

Tilde se rozhlédne. Je tu moc plno. Potřebuje chvilku klidu a soukromí. Aby se mohla kouknout na svém vlastním mobilu, co jsou ty Ošklivé holky zač. Jenže jakmile vstane, aby utekla pryč, vyjde ze dveří Sebbe, jejich mentor a matikář. Byl v učebně a připravoval všechno potřebné na písemku.

„Tilde, stůj! Kam jdeš? Už začínáme."

Všichni se na ni otočí. Celá třída, v podstatě celá škola. Koukají na ni. Na její oči, pusu a všechno ostatní, co je na ní zjevně ošklivé. Zvlášť protivně se šklebí Mirza. Úplně stejně jako před chvílí ten kluk z paralelní třídy. A vtom jí to dojde. Mirza to taky viděl. Neviděli to náhodou všichni? Dvacet čtyři lidí z její třídy. Čtyři sta z celé školy.

Určitě si to užívají. Miminálně Mirza a jeho parta. Co když Ošklivé holky spravuje on? Mirza nesnáší Tilde od prvního dne, protože mu nežere bez námitek všechny ty jeho idiotské výroky o světě. Že mezi holkami a kluky jsou spousty rozdílů, že je fuk, co dělá Švédsko pro klima, dokud existuje Čína, bla bla bla.

Tomu se prostě *musí* oponovat, protože jsou to z devadesáti devíti procent úplné bludy. A Tilde mu oponuje, a to opakovaně. K vzteku je, že jí za to nikdo neděkuje. Naopak. Přistěhovala se sem těsně před začátkem sedmičky a netrvalo ani dva týdny, než ve své nové třídě dostala nálepku „problémová". Ona! Dneska stačí, aby otevřela pusu, a Mirza už vzdychá a sténá. Zrovna teď mu oči nějak natěšeně jiskří. Tilde ví, že čeká na její reakci. *Tak co, sesype se? Bude ječet, bulet? Hahaha, to bude mazec!*

Hajzl jeden.

Na vteřinku se Tilde zachce popadnout Linnein mobil a ukázat Ošklivé holky Sebbemu. Teď, okamžitě. Učitelé přece pro případy kyberšikany s oblibou omílají radu „promluvte si s dospělým". Kdyby požádala o pomoc Sebbeho, ten by určitě Mirzovi smázl úsměšek z ksichtu. Jenže potíž je, že kdyby teď Tilde vyřkla jediné slovo, tak by se rozbrečela, a veřejně se hroutit je to poslední, co chce. Tu radost, aby viděli její slzy, jim za žádnou cenu nesmí dopřát.

„Já nikam nejdu," řekne Sebbemu, pokud možno pevným hlasem a se vztyčenou hlavou projde kolem něj do třídy.

Sedne si do lavice u okna. Všichni se na ni pořád dívají. Jasmine se dokonce hihňá a Tilde má chuť jí jednu vrazit. Něco zařvat. Vyběhnout na chodbu. Odejít z téhle posrané školy, utéct z téhle prdele světa. Ale samozřejmě neudělá nic. Zůstane klidně sedět. Ovládne se. Zatne zuby.

„Tak, můžete začít," řekne Sebbe, když se všichni usadí a připraví si pera a další pomůcky. „Hodně štěstí a s chutí do toho, parto!"

Tilde hledí na svoje zadání. Matika. Důležité. *Hodně štěstí. S chutí do toho. Parto.*

Číslice se jí na papíru rozpíjejí, musí mrkat, aby potlačila slzy. Nesmí sakra brečet. Jenom ne brečet.

Odejít nikdo nesmí, dokud neuběhne třicet minut. To je jedno ze Sebbeho pravidel při písemkách.

Tilde ji odevzdá jako první. Pak zamíří přímo na záchody. Ty jsou na druhém konci budovy, až u vchodu. Jen taktak tam stihne dojít, než to na ni všechno padne.

Prohlédne si Ošklivé holky na mobilu a zjistí, že profil existuje pár týdnů. Obsahuje různé fotky. Zpočátku jsou tu celebrity. Později učitelé, mezi nimi jejich mentorka Anna. Ohavné komentáře. Vynalézavě zlé. To moc nevypadá na Mirzu. Založit takový účet by ho možná napadlo, ale že by uměl vymyslet k fotkám tyhle popisky? Pokud ano, tak je mnohem chytřejší, než si Tilde myslela.

U každé fotky je pár lajků a komentářů. Po mentorce Anně se začínají objevovat i holky ze školy. Tilde je z nich čtvrtá.

Každému by mělo být jedno, jak kdo vypadá, jenže Tilde je teď oficiálně čtvrtá nejošklivější holka na Základní škole Freja i v celé Gnestě, a to nemůže jen tak pustit z hlavy. Vždycky si myslela, že vzhledově je naprosto průměrná. Žádná oslnivá krasavice, ale taky žádná šereda. Teda až na tuhle fotku, ale jinak přece ne!

Má modré oči. Vlasy po ramena. Středně hnědé. Pěstuje si ofinu. Což je nekonečný projekt, protože v létě si jí omylem kousek ustřihla. A taky má nos, který vypadá jako… normální nos. A bradu, dvě tváře, čelo… Nic divného. Všechno obstojné, myslela si. Až doteď.

Jenže možná byla celou dobu úplně vedle. Chodila po světě a věřila něčemu, co není vůbec, ale vůbec pravda.

Když Jasmine vyjde z učebny matematiky, ze všeho nejdřív spatří záda Tilde, která běží na záchod. To je neobvyklé, Jasmine většinou odchází z písemek jako první. Ne že by byla nejchytřejší, ale protože ji to nejrychleji přestane bavit. Dnes ji však Tilde předběhla. Nejspíš se na záchodě zamkne a bude bulet nad tou fotkou. Což se dá pochopit, protože na Ošklivých holkách nechce viset nikdo.

Hned potom si Jasmine všimne Amira a Abbeho. Sedí na parapetu, Amir kývе hlavou do rytmu a bubnuje rukama do všeho, na co dosáhne: na zdi, okenní sklo, svoje stehna, do vzduchu. Abbe uhýbá před jeho blížícími se prsty.

Jasmine si pomyslí, že nezná nikoho hezčího než Amira. A taky si pomyslí, že není jisté, jestli Amir pořád nezná nikoho hezčího než ji. V neděli se pohádali a od té doby spolu nemluvili. Chtěla si s ním popovídat teď. Jenže je tu Abbe. Abbe je vždycky tam, kde je Amir. Teď sedí vedle něj a ukazuje

mu něco na mobilu. Amir přestane bubnovat a nakloní se k němu. Oba se zachechtají, hlavně Amir. Jeho smích zní skoro jako křik.

Jasmine vezme mobil a otevře na Instagramu Ošklivé holky. Málem se rozesměje nahlas, Tildina fotka je opravdu strašná. A trapná, nebylo by divu, kdyby se Tilde ve škole už nikdy neukázala. Jasmine fotku lajkne a scrolluje profilem dál; jsou tu hlavně nepovedené snímky celebrit. Ale nejlepší je Příšera, jak stojí ve dveřích sborovny. Rozcuchané vlasy, vytřeštěné oči.

Příšera se doopravdy jmenuje Anna Ödlundová. Patří k mentorům jejich třídy a na Freje učí literaturu a francouzštinu už od vymření předpotopních příšer. Jednou Abbe vyprávěl, jak se naklonila nad jeho lavici. „To bylo příšerný! Ona fakt smrdí!“ řekl a Amir se zasmál a prohlásil, že by se měla jmenovat Příšera. A tak se jí tak říká.

Skoro všechny komentáře jsou jen vysmáté slzící emoji, Jasmine má ovšem insta náladu, a tak přidá hashtagy: #babizny #prisernaobluda #tahlezenskasmrdi. Pak schová mobil do kapsy. Cestou do jídelny slyší cinkání lajků a komentářů, ale neobtěžuje se je číst. Stačí jí vědět, že je jich hodně.

Odpoledne končí dvouhodinovkou literatury. Tildina židle je prázdná, všem je jasné proč, nikdo však nic neříká. Jasmine zívá, je utahaná jako pes. A přitom neklidná. A nudí se. Hodina je tak nezáživná, že čas snad běží pozpátku. Příšera stojí u tabule a něco mele o pohádkách a bajkách a čím se liší. Nebo možná čím se neliší? Whatever. Kdyby Jasmine měla sílu vytvořit

si seznam toho nejhoršího, co si umí představit, vypadal by nějak takhle:

1. Vyměnit si život s Tilde neboli utrpět totální ponížení před celou školou.

2. Když jí to neklape s Amirem.

3. Dvouhodinovka s Příšerou.

Dvojka a trojka momentálně splněná.

Jasmine se válí po lavici a pošilhává po Eleni, která sedí vedle ní. Ta si odsunula židli tak daleko, jak to jen šlo, pevně drží pero a pečlivě si dělá poznámky. Nic neříká. Eleni skoro nikdy nic neříká, jen sedí a zapisuje si hodinu za hodinou.

V Jasmininých nohou cuká, jestli se brzo něco nestane, tak usne. Aniž by přesně tušila proč, nakloní se k Eleni, aby se dostala do jejího zorného pole. Skoro to není vidět, ale Eleni okamžitě zareaguje: rychle zamrká, nepatrně povytáhne ramena. Automaticky ve střehu.

„Klid, profesorko," šeptne Jasmine. Eleni jí pohlédne do očí, ale přitom téměř nepootočí hlavu. Jasmine se usměje. Bleskově natáhne ruku a popadne Elenin blok. Eleni po něm sáhne, jenže příliš pomalu.

„Já se jenom kouknu," řekne Jasmine a začne v něm listovat.

Okraje jsou počmárané poznámkami, jsou tu číslice, možná časové údaje, a slova bez kontextu. Jasmine nechápe ani ň.

„Co to je?"

Eleni ji probodne očima.

„Vrať mi ten blok," řekne.

Jasmine ještě chvíli listuje, ale pak ji to omrzí a sklapne desky. Vrátí blok na Eleninu lavici.

Nezájem.

Hodina kupodivu a přibližně za sto miliard let skončí. Jasmine se zvedne první, vezme si mobil z poličky u dveří, ignoruje Příšeru, která ještě zadává domácí úkol, a jde ven. Nezvládne poslouchat už ani slovo, nezvládne tam být už ani vteřinu, a hlavně nezvládne klidně sedět.

Ke skříňce skoro běží, hodí dovnitř učebnice a vezme si bundu. Spěchá přes školní dvůr a zhluboka dýchá, ráno bylo chladno, ale teď sluníčko hřeje, jako by bylo léto, a ne konec září. Jasmine se cítí, jako by po několika hodinách bez kyslíku mohla znovu dýchat. Pomyslí si, že tahle škola ji jednou zabije.

Venku před školou se zastaví u cedule Základní škola Freja, vytáhne mobil a našpulí pusu do kamery. Dává si dobrý pozor, aby nebylo vidět její přerostlé špičáky. Téměř automaticky natočí hlavu do úhlu, který jí nejvíc sluší. Brada nevrhá stín, šminky nejsou rozmazané, beďary jsou schované. Perfektní. Napíše k fotce „Možná se nikdy nevrátím" a hodí ji na Instagram.

Netrvá ani dvě minuty, než se objeví Amirův komentář: #krasnyholky #tahleholkanesmrdi #alejovratse!

A Jasmine se přece jenom zase začne těšit zítra do školy.

Eleni se zavře v pokoji a s úlevou otočí klíčem. Vlastně neví, proč se zamyká. Táta ještě není doma a Silva je jenom pes. Eleni má však ráda na přemýšlení klid. Mnohem lépe se soustředí, pokud na ni odevšad neútočí zvuky a vjemy.

„Co to je?“

Jasminina slova ze školy jí zvoní v uších, zatímco bere do ruky svůj blok. Otevře ho na stránce, kterou Jasmine během literatury zahlédla. Ještě cítí po těle ten stres, že k jejímu bloku měl přístup někdo jiný.

Podobné situace zná. Už je to celkem dávno, ale jednu dobu bývala „děsná sranda“ nechávat její pečlivé zápisky z hodin kolovat po třídě. Eleni nikdy nechápala, co je na tom vtipného. Ale tehdy aspoň nemívala v bloku nic tajného. Teď má.

Laserovým pohledem analyzuje svůj rukopis. Okraje jsou plné poznámek. Nebo spíš šifer.

Například:

f úterý čtvrtek, 18–19:30

Oplatky čoko. CS? A, A & P

Eleni si dává záležet, aby její poznámky byly natolik záhadné, že je nikdo nerozluští. Zjevně to bylo správné rozhodnutí. Je si téměř jistá, že Jasmine nepochopila, že všechny poznámky souvisejí s Abbem z 9. C. Téměř všechny.

Vezme si zelenou propisku a soustředí se na rozvrh hodin, který si nakreslila na spodek stránky. Zvýrazní úterý 10:10–10:30. To má Abbe přestávku, takže kdyby si během matiky načasovala návštěvu toalety na tuto dobu, mohla by Abbeho náhodou potkat na chodbě.

Znovu si pozorně prohlédne, co si napsala. Ne. Nikde nic neprozrazuje, co znamená zelené zvýraznění a koho se týká. Je to dobrý systém, ne že ne. Ale u Jasmine člověk nikdy neví. Je těžké se v ní vyznat. Je *složitá* a jakoby *každou chvíli jiná*. V jednu chvíli se pekelně soustředí a vteřinu nato se válí polomrtvá po lavici. Eleni je z ní vždycky nervózní. Je ve skutečnosti, pod povrchem, hrozně chytrá? Anebo je přesně tak praštěná, jak vypadá? To nikdo neví. A už vůbec ne Eleni.

S takovými jako Tilde je to lehčí. Ta udělá vždycky *přesně* to, co se dá očekávat. Trhne sebou, když všichni ví, že sebou trhne, protestuje, když všichni ví, že bude protestovat, dohaduje se, když všichni ví, že se bude dohadovat. Dneska se jí z obličeje dokonce dalo přesně vyčíst, které *emoce* prožívala, když se na Ošklivých holkách objevila její fotka. Nejdřív šok. Pak panika. A potom… asi smutek, ne? Bylo to skoro jako v divadle. Jasně,

bylo poznat, že se *snaží* dělat jakoby nic, ale šlo jí to mizerně. Ani nerozproudila diskusi o tom, jak může takový účet existovat. Dokonce i Eleni v ní četla jako v otevřené knize.

Eleni zalistuje v bloku zpátky a najde seznam, který si nedávno založila. Na spodek řady jmen připíše *Tilde* a prohlédne si své dílo. Seznam je nadepsaný *OH*. Průhledná šifra. Ale na druhou stranu, tohle vůbec nevadí. S tím, že ji zajímá, co se děje na Ošklivých holkách, nemusí dělat žádné tajnosti.

Seznam už je poměrně dlouhý. A účet se velmi rozrostl, od doby, kdy si Eleni začala zapisovat, kdo se na něm ocitl. Šlo to rychle. Zpočátku tam nebylo víceméně nic. Několik málo sledujících, několik málo komentářů, dalo se to poměrně snadno odbýt jako špatný vtip.

Eleni si pamatuje, kdy poprvé zjistila, že tenhle profil existuje. Je to něco přes měsíc. Ukázal jí ho Amir. Tedy ne přímo jí, ale Abbemu a Pontusovi a těm dalším.

Ten Abbeho výraz, když Amir nechal svůj telefon kolovat po jídelně. Jako krátké video v Elenině mozku, natočené od jejího jídelního stolu vzdáleného od toho jejich dva metry. Takových videí s Abbem už má několik. Jsou to vlastně taky takové šifry, akorát v hlavě. V tomhle klipu Abbemu vyletují z pusy drobky kuskusu, protože prská smíchy nad obrázkem, který mu Amir ukazuje. Bylo to celkem roztomilé.

Ten účet, o kterém se bavili, Eleni samozřejmě potom omrkla. Tehdy jí nepřipadal jako žádná bomba. Byly tam jen tři fotky

a nikoho z těch lidí neznala. Ale teď… teď je to něco jiného. Kdo si založí anonymní profil a pojmenuje ho Ošklivé holky? Kdo *sleduje* profil jménem Ošklivé holky?

Tehdy: skoro nikdo. Teď: pozoruhodně vysoké procento žáků Freji.

Když se dnes Eleni dívala, bylo sledujících 372. A podle toho, jak se lidi chovají ve škole a o čem se baví o přestávkách, to vypadá, že většina z těch sledujících chodí na Freju. Je to nepochopitel–

„Leni! Haló? Silvo!"

Eleni slyší, jak táta zabouchl dveře, a tak zavře blok a vstane od stolu. No nic. Dneska už se asi v přemýšlení dál nedostane. Může si dát pauzu, ještě bude mít spoustu času o tom přemýšlet dál.

„Přemýšlet dál" je koneckonců její parketa už od narození.

Slyší, jak Silva peláší ke vchodovým dveřím, jako by jí šlo o život, a škrábe drápy o dřevěnou podlahu. Občas se ozve rána, jak narazí do zdi, ale Silvě je to jedno. Jí je vždycky všechno jedno.

„Ahoj, ty jedna," ozve se táta, když Silva dorazí do cíle. „Póóójď sem, ty moje holka!"

Eleni sejde po schodech do předsíně a zjistí, že se tam přes ten blázinec skoro nevejde. Silva je sice jenom jedno zvíře, ale je všude, a táta má plné ruce nákupních tašek. Evidentně se cestou z práce stavil nejméně ve třech obchodech.

„Vzal jsem pár podzimních bund," potvrdí skutečně táta, když vidí, jak si Eleni tašky prohlíží. „Potřebuješ podzimní

bundu, ne? Koupil jsem tři, jednu si vyber a já ty ostatní vrátím. Pojď si je vyzkoušet!“

Dotlačí Eleni před zrcadlo a začne se v taškách hrabat.

„Modrou? Hnědou? Červenou?“

Eleni stojí nehybně před zrcadlem jako lhostejná figurína a táta poletuje kolem ní. Netušila, že potřebuje novou bundu, a upřímně, je jí fuk, jakou bude mít barvu.

„Mně se líbí ta červená,“ řekne táta nakonec a prohlédne si Eleni. „V červené budeš krásná.“

Eleni zkoumá svůj odraz v zrcadle.

Krásná.

Ošklivá.

Záleží na tom?

Počítá se, co má člověk v hlavě, aspoň doufejme. V hlavě a v šifrách na okrajích.

4
TILDE

Zezdola z kuchyně je slyšet mámu s tátou, jak si povídají a smějí se. Táta se chechtá tím svým způsobem, který většinou rozesměje i Tilde, ale dneska to nefunguje.

Tilde se sehne ke školní tašce a vytáhne náhodnou učebnici, aby byla připravená. Táta nebo máma k ní většinou večer vždycky zajdou. Sednou si na postel nebo na stůl. Vždycky se potřebují zeptat na něco „hrozně důležitého". Nechtějí přiznat, že to dělají jen proto, že Tilde je loser a že od doby, kdy se sem asi před rokem přestěhovali, se jí vede mizerně. Taková ostuda, že se mimo školu nebaví s nikým jiným než s rodinou. Konkrétněji s rodiči. Tím hůř.

Mobil leží na psacím stole a Tildiny oči se k němu neustále stáčejí. *Ošklivé holky*. Už jen ten název.

Může po tomhle vůbec ještě někdy jít do školy? Zítra tam nakráčet jako čtvrtá nejošklivější holka na Freje a snášet ještě víc posměšných pohledů a hihňání než dneska? Nikdo jí s tím nepomůže. Linnea není doopravdy její kamarádka. Sice spolu sedí na některých hodinách a v jídelně, ale tím to hasne. Linnea se například neozvala poté, co se Tilde po písemce

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Ošklivé holky**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.